

Tapanin päivän saarna 2017

Matt. 23:34-39

Tänään Tapanin päivänä, joka on saanut nimensä ensimmäisestä kristitystä marttyyrista Stefanuksesta, muistelemme marttyyreja. Eilen saimme viettää Vapahtajamme syntymäjuhlaa. Tänään toisena joulupäivänä olemme uskontunnustamisen merkityksen äärellä. Marttyyrit tunnustivat uskonsa ja se merkitsi heille kärsimykseen ja kuolemaan suostumista.

Päivän evankeliumissa Jeesus puhuu lainopettajille ja fariseuksille. He olivat tunnettuja siitä, että he näyttivät kyllä ulkonaisesti uskonsa, mutta sisältä he olivat Jeesuksen sanojen mukaan teeskentelijöitä ja sokeita oppaita, hurskaita ulkonaisesti, ihmisten silmissä. (Matt. 23:23, 24, 28) Jeesus sanoi kansalle hieman aiemmin, että Mooseksen istuin on nyt lainopettajien ja fariseusten hallussa. Sitä ennen Mooseksen istuin oli ollut profeettojen, tuomarien ja kuninkaiden hallussa Israelin, Jumalan omaisuuskansan keskuudessa. Mooseksen istuimelta selitettiin Jumalan pyhiä kirjoituksia, Jumalan sanaa ja Jumalan tahtoa. Jeesus sanoo, että ihmisten oli tehtävä niin kuin fariseukset ja lainopettajat sanovat. Mutta Jeesus varoitti, että älkää kuitenkaan ottako oppia heidän teoistaan, sillä he puhuvat yhtä ja tekevät toista.

”He köyttävät kokoon raskaita ja hankalia taakkoja ja sälyttävät ne ihmisten kannettaviksi, mutta itse he eivät halua niitä sormellaankaan liikauttaa.” [Ap. t. 15:10]

”Kaiken minkä tekevät he tekevät vain siksi, että heidät huomattaisiin.” (Matt. 23:1-5)

Jeesus muistuttaa, että ”älkää antako kutsua itseänne rabbiksi, sillä teillä on vain yksi opettaja ja te olette kaikki veljiä. Älkää myöskään kutsuko isäksi ketään, joka on maan päällä, sillä vain yksi on teille isä, hän joka on taivaissa.

Älkää antako kutsua itseänne oppimestariksi, sillä teillä on vain yksi mestari, Kristus.

Joka teistä on suurin, se olkoon toisten palvelija. [Matt. 20:26,27; Fil. 2:5-8]

Sillä joka itsensä korottaa, se alennetaan, mutta joka itsensä alentaa, se korotetaan.” [Job 22:29; Sananl. 29:23; Hes. 17:24, Hes. 21:31,32; Luuk. 1:52, Luuk. 14:11, Luuk. 18:14; Jaak. 4:10; 1. Piet. 5:6]

(Matt. 23:8-12)

Jokainen meistä on synnin turmelema ja siksi oma luonto on niin taipuvainen korottamaan itseään. Jokaisessa meissä asuu synnin turmelevan voiman ja taipumuksen vuoksi pieni fariseus. Tätä vastaan Pyhä Henki ja Jumalan sana taistelevat kristityssä ja koko seurakunnassa. Jeesus opetti, että hänen omiensa keskellä ei kukaan ole ylitse muiden, vaan kaikki ovat palvelijoita. Ajallisessa yhteiskunnassa on toisin. Tällaisesta taustasta käsin Jeesus siis puhuu lainopettajille ja fariseuksille. Israelin kansan keskuuteen Jumala lähettää heidän aikanaan profeettoja, viisaita miehiä ja lainopettajia. Jeesus ennustaa tässäkin omaa kohtaloaan, joka lähestyy. Lopulta fariseusten ja lainopettajien tavoite toteutui ja Jeesus saatiin kiinni ja tuomituksi kuolemaan. Synagogissa tultaisiin näkemään kamalia, kun Jeesukseen uskovia ruoskittaisiin.

Jeesuksen sanat päivän evankeliumista tuovat mieleen myös Saulus Tarsolaisen. Hän oli kasvanut Gamalielin jalkojen juuressa eli oppinut Mooseksen lakia pienestä pitäen. Saulus koki kutsumukseksi vainota kristittyjä, ottaa heitä kiinni ja ruoskia heitä ja laittaa vankilaan. Apostolien teot kertovat meille, kuinka Saulus kulki kaupungista toiseen ja talosta taloon etsien kristittyjä murhanhimoa uhkuen. Jumala kuitenkin käänsi pahan hyväksi. Jeesus ilmestyi Saulukselle Damaskoksen tiellä ja löi Sauluksen sokeudella. Jeesus sanoo ilmestyksessään Saulukselle: Saul, Saul, miksi vainoot minua? Jeesus osoitti Saukselle, että hän ei vainonnut vain ihmisiä, vaan itse Jumalan Poikaa. (Ap.t. 9) Jeesus kehotti Saulusta menemään Damaskoksen kaupunkiin. Siellä hän saisi kuulla mitä hänen olisi tehtävä. Herra valmisti Ananias-nimistä opetuslasta kohtaamaan sokean Sauluksen. Jeesus ilmoitti Ananiakselle, että Saulus rukoilee

Juudaksen talossa ja on nähnyt unessa, että sinä tulet hänen luokseen ja panet kätesi hänen päälleen, jotta hän saa näkönsä jälleen. Seuraavissa Vapahtajamme sanoissa tulee esille selkeästi marttyyrien osa: ”Mene, minä olen valinnut hänet aseekseni, tunnustamaan nimeäni maailman kansojen ja kuninkaiden ja myös Israelin kansan edessä. Minä tulen osoittamaan hänelle, että hän joutuu paljon kärsimään minun nimeni tähden.”

Raamattu kertoo, että Saulus sai Ananiaksien käynnin yhteydessä Pyhän Hengen lahjan ja hän sai myös takaisin ajallisen näkönsä. Saulus kastettiin ja hänestä tuli Kristuksen todistaja. Hän alkoi heti Damaskoksen synagogassa julistamaan, että Jeesus on Jumalan Poika. Kaikki olivat ihmeissään. Jonkin ajan kuluttua juutalaiset päättivät tappaa Sauluksen. Näin juutalaiset olivat tehneet jo Vanhan testamentin ajalla Abelille ja Sakarjalle ja monelle muulle heidän elinaikojen välillä eläneille. Kain tappoi veljensä Abelin, koska Jumala ei hyväksynyt hänet uhriana. Profeetta Sakarja puolestaan joutui kokemaan Jerusalemin temppelin esipihalla kivityskuoleman, kun hän ilmoitti Jumalan sanat, että kansan on joko käännettävä parannukseen tai muuten Jumala hylkää heidät. Sakarja eli 500-luvulla eKr.

Jeesus valittaa Jerusalemin paatuneisuutta. Hän tuntee surua kaupungin asukkaiden vuoksi, koska he eivät ymmärtäneet etsikon aikaansa. Jumalan valtakunta oli heitä lähestynyt kuin kanaemo, joka tahtoo koota poikasensa siipiensä suojaan. Jeesus joutuu ennustamaan Jerusalemin temppelin tuhonkin. Hän myös ilmoittaa, että hän piiloutuu ihmisiltä’ siksi ajaksi, kunnes hän saapuu Jerusalemiin viimeistä kertaa. Silloin kansa ottaa hänet vastaan Messiaana: siunattu olkoon hän, joka tulee Herran nimessä! Meidän ei tarvitse kenenkään tänään jäädä murheellisena kuulemaan näitä marttyyrien muistopäivän Raamatun sanoja, sillä Jeesus myös lupaa kaikille uskovilleen näin: ”Kun teitä kuljetetaan synagogiin ja viranomaisten ja esivallan eteen, älkää olko huolissanne siitä, mitä puhutte ja miten puolustatte itseänne. Kun se hetki tulee, Pyhä Henki neuvoo, mitä teidän on sanottava.” (lk. 12:12) Suomessa tällaista aikaa ei vielä ole, mutta piittaamattomuus Jumalan sanaa kohtaan on lisääntynyt. Mutta se joka kestää loppuun asti pelastuu, näin Herra Jeesus kehottaa uskossa elämään.

Kristitty, Jumalan lapsi tunnustaa uskoaan usein arasti ja pelvolla. Jumalan sana kehottaa vastaamaan silloin kuin kysytään siitä toivosta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa. Saamme vastata nöyrästi, sillä uskomisen ei ole ihmisen ansiota, vaan Jumalan lahjaa. Tästä lahjasta me saamme tänäänkin iloita uskon kautta ja tehdä yhä uskon lupauksia. Jeesuksen nimessä ja veressä on lupa jokaisella uskoa synnit, epäilykset ja kiusauksetkin anteeksi annetuiksi. Jumala lähestyy valtakuntansa saarnan kautta: sinä epäuskoinen ystäväni, käy turvallisesti uskomaan kaikki synnit anteeksi Herran Jeesuksen nimessä ja sovintoveressä. Jeesus ei luvannut omillensa helppoa uskonkilvoitusta, mutta kuitenkin vanhurskauden, rauhan ja ilon Pyhässä Hengessä. Profeetta Jeremiaan sanoin päätän tämän saarnan: ”Herra, sinä tunnet minut! Muista minua ja pidä minusta huoli, ---Sinä Jumala, Herra Sebaot, olet kutsunut minut omaksesi!” (Jer. 15:15)